

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 633/2024
06.06.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Биљане Синановић, председника већа, Светлане Томић Јокић, Бојане Пауновић, Александра Степановића и Татјане Вуковић, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Горана Половића и др., због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога у саизвршилаштву из члана 246. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтевима за заштиту законитости браниоца окривљеног Горана Половића, адвоката Жарка Јекнића и браниоца окривљене Сање Половић (сада Ђорђевић), адвоката Здравка Ђукановића, поднетим против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К 38/20 од 08.05.2023. године и Апелационог суда у Београду Кж1 1100/23 од 07.02.2024. године, у седници већа одржаној дана 06.06.2024. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосновани, захтеви за заштиту законитости браниоца окривљеног Горана Половића, адвоката Жарка Јекнића и браниоца окривљене Сање Половић (сада Ђорђевић), адвоката Здравка Ђукановић, поднети против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К 38/20 од 08.05.2023. године и Апелационог суда у Београду Кж1 1100/23 од 07.02.2024. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К 38/20 од 08.05.2023. године окривљени Горан Половић, Марко Јанић, Нинослав Дацијар, Иван Ђорђевић и Сања Половић (сада Ђорђевић) оглашени су кривим због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога у саизвршилаштву из члана 246. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика па је окривљени Горан Половић осуђен на казну затвора у трајању од 5 (пет) година, окривљени Марко Јанић, Нинослав Дацијар и Иван Ђорђевић на казне затвора у трајању од по 4 (четири) године, а окривљена Сања Половић (сада Ђорђевић) на казну затвора у трајању од 3 (три) године, у које им се урачунава време проведено у притвору односно на издржавању мере забране напуштања стана, како је то одређено изреком пресуде.

Од окривљених је на основу одредбе члана 246. став 7. у вези члана 87. Кривичног законика одузета супстанца проглашена за опојну дрогу и предмети употребљени за извршење кривичног дела, како је то ближе одређено изреком пресуде.

Истом пресудом окривљени су обавезани да на име паушала суду плате износе од по 10.000,00 динара, а на име трошкова кривичног поступка солидарно износ од 103.131,84 динара, окривљени Горан Половић је обавезан да плати износ од 328.500,00 динара, окривљени Иван Ђорђевић износ од 7.920,00 динара, окривљени Марко Јанић износ од 3.120,00 динара и окривљени Нинослав Дацијар износ од 1.440,00 динара, као и да ВЈТ у Београду окривљени Иван Ђорђевић плати износ од 23.250,00 динара, а окривљена Сања Половић (сада Ђорђевић) износ од 69.750,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 1100/23 од 07.02.2024. године одбијене су као неосноване жалбе ВЈТ у Београду и бранилаца окривљених Нинослава Дацијара, Марка Јанића, Сање Половић (сада Ђорђевић), Горана Половића и Ивана Ђорђевића и првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтеве за заштиту законитости благовремено су поднели:

- бранилац окривљеног Горана Половића, адвокат Жарко Јекнић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање,

- бранилац окривљене Сање Половић (сада Ђорђевић), због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни суд је доставио примерке захтева за заштиту законитости бранилаца окривљених Горана Половића и Сање Половић (сада Ђорђевић) Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и бранилаца окривљених, сматрајући да њихово присуство не би било од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих су захтеви за заштиту законитости поднети, па је, након оцене навода изнетих у захтевима, нашао:

Захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљених Горана Половића и Сање Половић (сада Ђорђевић), су неосновани.

У поднетим захтевима за заштиту законитости браниоци окривљених наводе да је побијаним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, јер је садржај телефонских комуникација окривљених, који је прибављен на основу наредбе судије за претходни поступак Вишег суда у Београду Кпп Пов2 258/14 од 07.10.2014. године, незаконит доказ. У вези са тим браниоци

окривљених наводе да наведена наредба није донета нити реализована путем института међународне правне помоћи у кривичним стварима, имајући у виду да се иста односила на држављанина Републике Црне Горе, који се налази на територији Републике Црне Горе односно на лице које користи телефонске бројеве оператера на територији стране државе и који позиве врши са територије стране државе, у ком случају су, према ставу бранилаца, меру тајног надзора могли само да донесу и спроводе надлежни органи Републике Црне Горе на захтев надлежних органа Републике Србије и у складу са начином предузимања тих радњи прописаним Уговором о правној помоћи у грађанским и кривичним стварима закљученим између Републике Србије и Црне Горе, што у конкретном случају није учињено. Како према ставу одбране, предметна наредба није донета у складу са законом, конкретно одредбом члана 4. Закона о међународној правној помоћи у кривичним стварима, јер је истом обухваћен телефонски број окривљеног Горана Половића који се налази у иностранству и за кога није утврђено да ли је био у Републици Србији у време извршења кривичног дела, то је сав садржај телефонских комуникација између окривљених, који је прибављен на основу наредбе судије за претходни поступак Вишег суда у Београду Кпп Пов2 258/14 од 07.10.2014. године, морао бити издвојен из списка, имајући у виду да је прибављен на основу незаконито донете наредбе о примени мере тајног надзора и снимања комуникације. Поред овога, бранилац окривљене Сање Половић (сада Ђорђевић) у поднетом захтеву такође указује да је претрес возила у коме је пронађена опојна дрога, обављен незаконито, без наредбе суда, супротно одредбама ЗКП.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости бранилаца окривљених Горана Половића и Сање Половић (сада Ђорђевић) се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани.

Исте наводе, садржане у захтевима за заштиту законитости у погледу повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, браниоци окривљених истицали су и у жалби изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду К 38/20 од 08.05.2023. године, а Апелациони суд у Београду, као другостепени, је нашао да су ти жалбени наводи неосновани, налазећи да се, када је реч о садржају телефонских комуникација окривљених, не ради о незаконито прибављеним доказима, нити је поступљено супротно одредби члана 4. Закона о међународној правној помоћи у кривичним стварима, будући да се донете наредбе, искључиво односе на тајни надзор и снимање комуникације регистроване преко мобилних оператера на територији Републике Србије и Телекома Србије, због чега није било места примени Закона о међународној правној помоћи у кривичним стварима и Уговора о правној помоћи у грађанским и кривичним стварима закљученим између Републике Србије и Црне Горе, као и да је опојна дрога, у возилу којим је управљао окривљени Иван Ђорђевић, пронађена приликом прегледа тог превозног средства, у складу са овлашћењима полиције у предистражном поступку прописаним одредбом члана 286. став 1. и 2. ЗКП, а не приликом приликом претреса возила, како то неосновано истиче бранилац, о чему су у складу са одредбама ЗКП сачињени записници и потврде о привременом одузимању предмета, а о чему је на страни 5. у последњем пасусу и на страни 6. у првом пасусу образложења пресуде Кж1 1100/23 од 07.02.2024. године, другостепени суд изнео разлоге које у свему прихвата Врховни суд и на исте упућује, сходно одредби члана 491. став 2. ЗКП.

Имајући у виду наведено, по оцени Врховног суда, неосновани су наводи бранилаца којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, будући да докази чију законитост оспоравају браниоци у поднетим захтевима, представљају законите доказе на којима се може заснивати судска одлука.

Остали наводи захтева за заштиту законитости, којима се указује да је нејасно на који начин је спровођена мера тајног надзора и снимања комуникације и полемике са чињеницом која се односи на то где се окривљени Половић налазио у време спровођења мере, нису разматрани, јер представљају оспоравање утврђеног чињеничног стања (члан 440. ЗКП), које у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, не представља законом дозвољен разлог за подношење подношење овог ванредног правног лека окривљеном преко браниоца.

Надаље, бранилац окривљене Сање Половић (сада Ђорђевић), као разлог подношења захтева наводи повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, али у захтеву не наводи разлоге који се односе на питање да ли је дело за које се окривљена гони кривично дело.

Како Врховни суд правноснажну одлуку и поступак који је претходио њеном доношењу испитује само у оквиру разлога, дела и правца побијања који су истакнути у захтеву за заштиту законитости у смислу члана 489. став 1. ЗКП и није овлашћен да по службеној дужности испитује у чему се конкретно огледа истакнута повреда закона на коју се захтевом само указује, то се овај суд у разматрање и оцену ове повреде, такође није упуштао.

Из напред наведених разлога, Врховни суд је, на основу члана 491. став 1. и 2. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Андреа Јаковљевић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Биљана Синановић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић